

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 14. Hæretici negantes Christum verè, realiter, & substantialiter in
hoc Sacramento præsentem, contra se habent plana & perspicua
Scripturæ verba.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

conavit, dicens: HIC CALIX NOVUM TESTAMENTUM EST IN MEO SANGUINE: hoc facite, quotiescumque bibetis, in meam commemorationem.

145 Hæc dicta, & perspicua verba Salvatoris (uti Tridentinum ait loco citato) à sanctis Evangelistis commemorata, & à D. Paulo postea repetita, vim propriam illam & apertissimam significationem præ se ferant veræ, realis, & substantialis præsentis ejusdem Salvatoris, in hoc Sacramento, juxta quam à Patribus intellecta sunt (ita enim Majores nostri omnes, quotquot in vera Christi Ecclesia fuerunt, qui de sanctissimo hoc Sacramento differunt, apertissime professi sunt, ut videre licet apud laudatos Auctores Bellarminum, & Galetium, necnon apud piissimum Contentonum to. 8. differt. 1. c. 1. ubi clarissima profert testimonium SS. Dionysii, Ignatii Martyris, Justini, Irenæi, Tertulliani, Cypriani, Hilarii, Ambrosii, Cyrilli Hierosolymitani, Optati Milevitani, Basilii, Gregorii Theologi, Gregorii Nysseni, Epiphani, Chrysostomi, Hieronymi, Augustini, Cyrilli Alexandrini, Leonis Magni, Gregorii Magi) indignissimum sanè flagitium est, ea à quibusdam conventibus & pravis hominibus ad fictivos & imaginarios tropos, quibus veritas carnis & sanguinis Christi negatur, contra universum Ecclesie sensum detorqueri, quæ, tanquam columna & firmamentum veritatis, hæc ab impiis hominibus excogitata commenta, velut fatanica, deestata est, gravo semper & memore animo præstantissimum hoc Christi beneficium agnoscentes.

146 Si enim sponsa Christi Ecclesia columna est & firmamentum veritatis (ut reverè est, teste Apollolo 2. Timoth. 3.) à veritate abstrahant, in id impudenter sunt, quicumque, in re tam momentosa, ipsam erroris arguunt. Præsertim cum discretis ac perspicuis verbis illis in illa, Christum sub speciebus panis & vini verè, realiter & substantialiter præsentem; in toto Orbe Christiano semper crediderit, semper adoraverit, in eaque fide & adoratione à septemdecim sæculis semper perseveraverit.

147 Incredibile verò est columnam & firmamentum veritatis in errore tam grandi per tot sæcula permanisse, ut pro Deo fructulum panis per mille septingentos annos adoraverit. Incredibile (inquam) universam Ecclesiam in errore tam grandi à Christo decessum fuisse, contra solemnem promissionem, quam ipsi fecit in Evangelio, sese illi adfuturum usque ad consummationem sæculi, & ita adfuturum; ut portæ inferi adversus eam nunquam forent prævaliturae.

148 Atqui portæ inferi adversus eam prævaluissent, si eam in errorem tam grandem induxissent, in coque tot sæculis detinuissent. Vana proinde, in id falsa fuisset illa Veritatis promissio. Quod absque blasphemia dici nequit.

149 Et si Ecclesia universa, post solemnem illam promissionem, & octo Conciliorum Generalium declarationem, in articulo tanti momenti equidem errasset, atque etiamnum erraret, nosque cum ipsa, verè Christo Salvatore dicere possemus: *Domine, si error est, à te decepti sumus.* Tu enim verbis planis ac perspicuis de veritate carnis & sanguinis tui in hoc Sacramento Ecclesiam tuam sponfam docuisti. Tu etiam, Domine, præcepisti, ut Ecclesiam, nos tu per tot Concilia docentem auderemus, in tantum, ut dixeris: *Qui Ecclesiam non auderit, sit tibi velut Libanus & Publicanus.* Tu denique Ecclesiam tuam per Apostolum tuum, columnam & firmamentum veritatis appellasti. Ergo si eam in re tanti momenti docentem audiendo erramus, à te decepti sumus. Si enim erramus, erramus, quia tibi (sic præcipienti) obediendo, eam sic docentem audimus,

ne (te Judice) simus veluti Ehnici & Publicani. Ideo ergo erramus, quia eam sequimur & audimus, quam columnam & firmamentum veritatis affirmasti. Tu es autem veritas & charitas.

Impossibile est ergo, quòd à te decepti simus. Impossibile proinde, quòd Ecclesiam in tam momentoso Religionis tuæ mysterio docentem audiendo erremus. Errant igitur, & palpabiliter errant Zuingliani, & Calviniani, qui cum non audiunt, sed erroris arguunt. Tantòque palpabilius errant, quantò evidentius contra se habent 1.º. clara & perspicua verba Scripturæ. 2.º. legitimam Scripturæ interpretationem. 3.º. Traditionem. 4.º. præscriptionem. 5.º. Theologicam rationem, ut videbitur in capitibus sequentibus.

CAPUT XIV.

Hæretici negantes Christum verè, realiter, & substantialiter in hoc Sacramento præsentem, contra se habent plana & perspicua Scripturæ verba.

TAm enim planè, tam perspicuè Christus in Scriptura dicit: *hoc est corpus meum*; quàm Spiritus sanctus in eadem Scriptura dicit: *Verbum caro factum est. Verbum, Pater & Spiritus sanctus, hi tres unum sunt.* Tam apertè ergo illa Salvatoris verba significant Christi corpus verè, realiter & substantialiter esse in hoc Sacramento, quàm verba illa Spiritus sancti significant Verbum verè, realiter & substantialiter esse incarnatum, tresque divinas Personas esse verè, realiter & substantialiter unum Deum. Neque enim verba illa Salvatoris propriam illam & apertissimam significationem præ se minus ferunt, juxta quam ab octo Conciliis Generalibus, & à Patribus omnibus intellecta sunt; quàm verba illa Spiritus sancti: ne minus flagitium est, priora illa verba ad fictivos & imaginarios tropos, quibus veritas carnis & sanguinis Christi negatur, contra universum Ecclesie sensum detorqueri; quam posteriora verba ad similes tropos, quibus negatur veritas Dominicæ incarnationis, unitatisque realis & substantialis trium divinarum Personarum.

CAPUT XV.

Habent etiam contra se legitimam Scripturæ interpretationem.

UT enim Scripturæ interpretatio legitima sit, servanda est regula magistralis eam interpretandi, tradita à SS. Patribus, Basilio homil. 9. in Hexæmeron, & Augustino l. 3. de doctr. Christi, c. 10. 11. & 19. necnon de Genesi ad litter. c. 1. & 7. tunc utique Scripturæ verba in proprio sensu accipienda esse, quando planè, perspicuè & ad litteram significant aliquid spectans ad fidem, vel mores, nullaque necessitas cogit, ea à proprio & literalis sensu, ad tropicum & improprium detorqueri.

Et ratio evidenter demonstrans necessitatem servandi regulam istam, est quia omnis Scripturarum de medio tolleretur auctoritas, omnique hæresi aperta foret janua, si proprium literalemque sensum tunc abicere liceret; nihilque foret in sacris Litteris admodò manifestum, nihil tam receptum in Ecclesia, quod trahere non liceret ad improprium sensum. Nihil ergo fixum, nihil per certitudinem à Scriptura erui posset, dum eam ad figuram & tropum pro arbitrio suo quisque traheret; sed Scriptura semper diceret, quod cuique placeret, non quod Spiritus sanctus per eam intelligi vellet.